

RETTENS DOM (Femte Afdeling)

8. marts 1990 *

I sag T-41/89,

Georg Schwedler, tjenestemand ved Europa-Parlamentet, bosat 36, rue des Ver-gers, L-7339 Steinsel (Luxembourg), under skriftvekslingen ved advokat Vic Elvin-ger, Luxembourg, bistået af advokat James Junker under den mundtlige forhand-ling, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Vic Elvinger, 11 A, boule-vard Joseph-II,

sagsøger,

mod

Europa-Parlamentet, ved kontorchef Manfred Peter, bistået af advokat Francis Herbert, Bruxelles, og begge med valgt adresse på Europa-Parlamentets General-sekretariat, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af sagsøgtes to afgørelser om ikke at ind-rømme sagsøgeren skattefradrag for et barn, sagsøgeren har forsørgerpligt over for,

har

RETTE (Femte Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden H. Kirschner, dommerne C. P. Briët og J. Bian-carelli,

justitssekretær: H. Jung

på grundlag af skriftvekslingen og den mundtlige forhandling den 13. februar 1990,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Dom

Sagens baggrund

- 1 Georg Schwedler, tjenestemand ved Europa-Parlamentet, var indtil den 1. september 1987 blevet inddraget i skattefradrag samt havde oppebåret børnetilskud og fået godtgjort rejseudgifter for sin søn Christoph, der blev anset for barn, som sagsøgeren havde forsørgerpligt over for. Siden dette tidspunkt og under hele sønnens militærtjeneste tildelte Parlamentet ikke længere sagsøgeren de fordele, der beroede på hans forsørgerpligt over for Christoph, idet Parlamentet henviste til, at denne aftjente værnepligt i den tyske hær.
- 2 Den 6. november 1987 forelagde G. Schwedler en ansøgning for Europa-Parlamentets generaldirektør for personale, budget og økonomi i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, hvori han anmodede om fradrag i fællesskabsskatten på grund af et barn, som der bestod forsørgerpligt over for. I ansøgningen konstaterede han dels, at han siden den 1. september 1987 ikke længere havde skattefradrag for barn, som der består forsørgerpligt over for, og dels anmodede han om, at dette skattefradrag blev inddraget ham for september 1987 samt for hele den periode, hvorunder hans søn Christoph var indkaldt.
- 3 Ved skrivelse af 22. december 1987 afslog generaldirektøren ansøgningen under henvisning til, at artikel 3, stk. 4, i Rådets forordning nr. 260/68 af 29. februar 1968 — om fastlæggelse af betingelserne for og fremgangsmåden ved opkrævning af skat til De Europæiske Fællesskaber (EFT 1968 I, s. 37), der hjemler ret til skattefradrag for et barn, som der består forsørgerpligt over for — ikke finder anvendelse, når barnet aftjener værnepligt, idet barnet da forsørges af militæret.
- 4 Ved skrivelse af 12. januar 1988 indgav G. Schwedler klage til Europa-Parlamentets formand i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, over den nævnte afgørelse af 22. december 1987. Heri anmodede han dels om at få tilkendt skattefradrag for september 1987, eftersom hans søn først påbegyndte sin militærtjeneste den 1. oktober 1987, dels om, at han fortsat blev anset for at have forsørgerpligt over for sin

søn under indkaldelsen. Til støtte herfor anførte han følgende: for det første, at hans søn tilbragte sine weekender og sin orlov hjemme, og at sagsøgeren i disse perioder var eneansvarlig for hans forsørgelse; for det andet, at sønnens månedsløn ikke var tilstrækkelig til at dække hans personlige behov, bl.a. hans befordringsudgifter; for det tredje, at der i Forbundsrepublikken Tyskland ydes skattefradrag for værnepligtige børn, hvorfor dette også burde ydes i fællesskabsordningen.

- 5 Ved skrivelse af 2. maj 1988 afviste Europa-Parlamentets generalsekretær G. Schwedlers klage under henvisning først til, at det er en betingelse for at anvende artikel 3, stk. 4, i forordning nr. 260/68, at barnet rent faktisk forsørges af tjene- stemanden, hvilket ikke var tilfældet her; dernæst, at henvisningen til den tyske ordning var irrelevant, eftersom Domstolen har knæsat det princip, at Fællesskabets skatteordning er selvstændig og uafhængig af de nationale ordninger; endelig gav han sagsøgeren medhold i det punkt af klagen, der vedrørte skattefradrag for september 1987.
- 6 G. Schwedler anlagde herefter ved stævning, registreret på Domstolens Justitskon- tor den 1. august 1988, denne sag mod Parlamentet.

Retsforhandlinger

- 7 G. Schwedler har nedlagt følgende påstande:
  - afgørelserne, der er truffet af generaldirektøren for personale, budget og øko- nomi den 22. december 1987 og af Europa-Parlamentets generalsekretær den 2. maj 1988, annulleres;
  - sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 8 Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:
  - frifindelse;

— sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger i henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, og artikel 70.

- 9 Skriftvekslingen er i sin helhed forløbet ved Domstolen. Domstolen har ved kendelse af 15. november 1989 hjemvist nærværende sag til Retten i henhold til Rådets afgørelse af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans.
- 10 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Den har dog anmodet Europa-Parlamentet om inden den mundtlige forhandling at fremlægge cirkulæret af 31. oktober 1963 fra Europa-Parlamentets generalsekretær, Nord, samt afgørelse 49/80 truffet på administrationschefernes møde i juli 1980. Disse dokumenter er blevet indgivet til Domstolens Justitskontor den 26. januar 1990.
- 11 Den mundtlige forhandling fandt sted den 13. februar 1990. Da der ikke er udpeget generaladvokat i nærværende sag, erklærede retsformanden retsforhandlingerne for afsluttet ved retsmødets afslutning.

Realiteten

- 12 Sagsøgeren har til støtte for sit søgsmål fremsat to påstande om annullation af de to ovennævnte afgørelser fra Europa-Parlamentet, for så vidt sagsøgeren herved nægtes skattefradrag og børnetilskud.

Påstanden om skattefradrag

- 13 Sagsøgeren har fremsat to anbringender til støtte for denne påstand: For det første har Europa-Parlamentet fortolket artikel 3, stk. 4, i nævnte rådsforordning nr. 260/68 forkert; dernæst burde Europa-Parlamentet have fortolket fællesskabsretten i lyset af visse nationale lovgivninger.

Anbringendet vedrørende forkert fortolkning af artikel 3, stk. 4, i Rådets forordning nr. 260/68

- 14 G. Schwedler har gjort gældende, at man ved fortolkningen af begreberne børn, over for hvem der består forsørgerpligt, og faktisk forsørgelse må undersøge de konkrete omstændigheder og tage hensyn til de særlige forhold, hvorunder unge mænd aftjener værnepligt. Begrebet »faktisk forsørgelse«, der indeholdes i definitionen af børn, over for hvem der består forsørgerpligt, i artikel 2, stk. 2, i vedtægtens bilag VII, er indsat med henblik på at korrigere en for streng anvendelse af forordning nr. 260/68. Men Europa-Parlamentet har undladt at foretage en grundig gennemgang af hans søns særlige situation, som karakteriseres af følgende fire forhold: For det første har han, hvilket fremgår af militærmyndighedernes erklæringer, tilbragt næsten halvdelen af sin militærtjeneste uden for kasernen og på faderens bopæl; dernæst var hans månedsløn, nemlig 294,50 DM, utilstrækkelig til at dække hans behov uden for kasernen, når bl.a. henses til de rejseudgifter, han måtte afholde; for det tredje gennemgik den unge mand en lægebehandling i Luxembourg, og godtgørelsen for de herved afholdte udgifter udgjorde alene 85%; og endelig har sagsøgeren anført, at »da der er tale om en næsten voksen mand, som er opfostret i et bestemt socialt og kulturelt miljø og med et bestemt intellektuelt behov, indebærer begrebet 'forsørgelse' langt mere end blot udgifter til bolig, føde og beklædning«.
- 15 Europa-Parlamentet har henvist til artikel 2, stk. 2, i vedtægtens bilag VII og til Domstolens praksis. Sagsøgte anfører, at det står fast, at den tyske stat sørger for G. Schwedlers søns fornødenheder. Sønnen bliver derfor forsørget af sin hjemstat og kan derfor ikke samtidig faktisk forsørges af faderen. Europa-Parlamentet har tilføjet, at der her er tale om en principiel holdning, og at det er unødvendigt konkret at undersøge situationen for hvert barn, som aftjener værnepligt, for at afgøre, om barnet faktisk forsørges af forældrene. Under alle omstændigheder har G. Schwedler ikke bevist, at han endeligt har afholdt udgifterne i deres helhed eller i hvert fald for hovedpartens vedkommende, mens sønnen var indkaldt, idet de hyppige ophold uden for kasernen beroede på sidstnævntes personlige valg. Endelig har Europa-Parlamentet til støtte for sin afgørelse henvist dels til »Vejledning for anvendelsen af artikel 2 i bilag VII« af 31. oktober 1963, udarbejdet af Nord, dels til afgørelse 49/80 truffet på administrationschefernes møde i juli 1980.

- 16 Artikel 3, stk. 4, andet afsnit, i nævnte rådsforordning nr. 260/68 bestemmer, at »for hvert af den skattepligtiges forsørgelsesberettigede børn samt for hver person, der i henhold til artikel 2, stk. 4, i bilag VII til vedtægten for De Europæiske Fællesskabers tjenestemænd, ligestilles med et sådant, fratrækkes der yderligere et beløb, der er dobbelt så stort som børnetilskuddet«. Det fremgår af en gennemgang af disse bestemmelser, at Rådets forordning nr. 260/68, for så vidt angår definitionen af begrebet forsørgelsesberettigede børn, henviser til artikel 2 i vedtægtens bilag VII om tilskud til børn, over for hvem der består forsørgerpligt.
- 17 I henhold til artikel 2 i vedtægtens bilag VII skal tjenestemanden for hvert barn, han har forsørgerpligt over for, have et børnetilskud på et vist beløb hver måned. Artiklens stk. 2 bestemmer følgende: »Ved børn, over for hvem der består forsørgerpligt, forstås børn, der er født i ægteskab, uden for ægteskab eller er adopteret af tjenestemanden eller af dennes ægtefælle, når de faktisk forsørges af tjenestemanden.« Afgørende for anvendelsen af de nævnte bestemmelser i forordning nr. 260/68 er altså, hvorledes begrebet »faktisk forsørges af tjenestemanden« skal fortolkes.
- 18 Det bemærkes hertil, at Domstolen i dom af 27. november 1980, Denise Sorasio-Allo, Cecilia Aimò-Campogrande og Alain-Pierre Allo mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (81/79, 82/79 og 146/79, Sml. s. 3557), har udtalt, at man først og fremmest må se på formålet med og opbygningen af ordningen om skattefradrag for forsørgelsesberettigede børn. En sådan ordning har kun mening, hvis fradraget gives af sociale grunde, som står i forbindelse med barnets eksistens og omkostningerne ved dets faktiske underhold, dvs. til den person, som rent faktisk afholder udgifterne til barnets underhold.
- 19 Heraf følger, at et barn ikke kan anses for samtidig at blive faktisk forsørget efter betydningen i nævnte artikel 2, stk. 2, i vedtægtens bilag VII, af flere personer eller institutioner, og altså heller ikke anses for samtidig at blive forsørget af disse.
- 20 Det fremgår af sagens akter, og er ikke bestridt, at det tyske militær sørger for de indkaldtes fornødenheder, bl.a. med hensyn til bolig, forplejning, lægebehandling,

udstyr og uniformer samt vask, ligesom der udbetales dem en månedlig løn på næsten 300 DM til dækning af deres personlige udgifter.

21 Det følger heraf, at når det står fast, at militæret dækker de indkaldtes væsentlige fornødenheder, kan sagsøgeren ikke for så vidt angår det tidsrum, hvorunder hans søn var indkaldt, hævde samtidig rent faktisk at have forsørget sin søn, hvorved det findes unødvendigt konkret at se på de særlige forhold omkring den enkeltes militærtjeneste.

22 Dette støttes også af en gennemgang af betingelserne for tildeling af børnetilskud. Artikel 2, stk. 3, 4 og 6, i vedtægtens bilag VII bestemmer bl.a. følgende:

»...

3. Tilskuddet ydes:

a) uden ansøgning for et barn under 18 år;

b) efter begrundet ansøgning fra tjenestemanden for et barn mellem 18 og 26 år, som er under skole- eller erhvervmæssig uddannelse.

4. Undtagelsesvis kan enhver person, over for hvem tjenestemanden efter lovgivningen har forsørgerpligt, såfremt denne forsørgerpligt medfører betydelige udgifter for ham, ved en særlig begrundet afgørelse, truffet af ansættelsesmyndigheden på grundlag af dokumenter, der er egnede til at tjene som bevis, ligestilles med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt.

...

6. For børn, over for hvem der efter denne artikel består forsørgerpligt, gives kun ét børnetilskud, selv om forældrene er ansat i to forskellige institutioner i de tre Europæiske Fællesskaber.«

- 23 Heraf fremgår, at vedtægtens bestemmelser, navnlig artikel 2, stk. 3, litra b), og stk. 4, i bilag VII vel indeholder særlige regler for børn mellem 18 og 26 år, som er under skole- eller erhvervsmæssig uddannelse, eller undtagelsesregler om ligestilling af personer med et barn, over for hvem der er forsørgerpligt, såfremt tjenestemanden efter lovgivningen har forsørgerpligt over for disse personer, og denne forsørgerpligt medfører betydelige udgifter for ham, men ikke indeholder nogen særlig ordning, hvorefter børn, der aftjener værnepligt, af denne grund skulle give anledning til udbetaling af børnetilskud. Som Domstolen har anført i dom af 6. maj 1982, BayWa mod Balm (146/81, 192/81 og 193/81, Sml. s. 1503), skal fællesskabsrettens bestemmelser om økonomisk støtte fortolkes strengt.
- 24 Derfor kan der under alle omstændigheder heller ikke gives sagsøgeren medhold i de argumenter, han har fremført til støtte for anbringendet, nemlig i første række, at hans søn har tilbragt næsten halvdelen af sin værnepligtstid på forældrenes bopæl, idet dette forhold beror på den pågældendes eget valg; dernæst bemærkes, for så vidt angår de lægeudgifter, sagsøgeren har afholdt for sin søn i Luxembourg, at der også her er tale om et valg, og at det desuden ikke er bestridt, at disse udgifter blev godtgjort efter reglerne i den fælles ordning i De Europæiske Fællesskaber; og der kan heller ikke gives sagsøgeren medhold i hans tredje argument om, at underholdet af en 20 årig, som sagsøgerens søn, på grund af dennes »sociale og kulturelle miljø« og hans intellektuelle behov ikke alene indebærer de rene udgifter til bolig, mad og beklædning, men også betydelige ekstraudgifter; sådanne forhold kan ikke tages i betragtning ved en generel fastsættelse af den skatteordning, der finder anvendelse på tjenestemænd i Fællesskaberne, hvis børn aftjener værnepligt.

Anbringendet om, at Europa-Parlamentet burde have fortolket fællesskabsretten i lyset af visse nationale lovgivninger

- 25 G. Schwedler har herved gjort gældende, at eftersom den tyske og den luxembourgske lovgivning indeholder bestemmelser, hvorefter der kan inddrømmes skattefradrag for skattepligtige, hvis børn aftjener værnepligt, skal fællesskabsrettens bestemmelser også fortolkes på samme måde, og at man under alle omstændigheder ikke kan udelukke en sammenligning med de nationale lovgivninger.

- 26 Parlamentet har derimod anført, at G. Schwedlers henvisning til den tyske og den luxembourgske lovgivning ikke er relevant, og fremhævet princippet om, at Fællesskabernes skatteordning har selvstændig karakter. Sagsøgte har tilføjet, at disse nationale lovgivninger under alle omstændigheder indeholder en udtrykkelig bestemmelse om, at der kan indrømmes et sådant fradrag, hvilket ikke er tilfældet for vedtægtens vedkommende.
- 27 Det bemærkes, at efter Domstolens faste praksis skal fællesskabsretlige bestemmelser betydning og rækkevidde principielt ikke fastlægges ud fra medlemsstaternes ret uden udtrykkelig bestemmelse (jfr. bl.a. Domstolens dom af 14. januar 1982, Corman mod Hauptzollamt Gronau, 64/81, Sml. s. 13). Ordlyden af fællesskabsretlige bestemmelser, der ikke indeholder nogen udtrykkelig henvisning til medlemsstaternes ret med hensyn til fastlæggelsen af deres betydning og rækkevidde, skal normalt i hele Fællesskabet undergives en selvstændig og ensartet fortolkning, som skal søges under hensyntagen til den konkrete bestemmelses kontekst og formålet med den pågældende ordning (jfr. bl.a. Domstolens dom af 18. januar 1984, Ekkro mod Produktschap voor Vee en Vlees, 327/82, Sml. s. 107).
- 28 Hvad angår skattefradrag for børn, over for hvem der består forsørgerpligt, har Domstolen i nævnte dom af 27. november 1980, Sorasio m.fl., nærmere fastslået, at Fællesskabernes skatteordning er en selvstændig ordning, som finder anvendelse uafhængigt af nationale ordninger.
- 29 Europa-Parlamentet har derfor med føje ikke taget hensyn til den tyske eller luxembourgske skattelovgivning ved sin fortolkning af begrebet barn, over for hvem der består forsørgerpligt, som angivet i nævnte artikel 3 i Rådets forordning nr. 260/68 og artikel 2 i vedtægtens bilag VII.
- 30 Heraf følger, at der ikke kan gives sagsøgeren medhold i hans påstande.

Påstandene vedrørende tildeling af børnetilskud

- 31 G. Schwedler har i replikken og under den mundtlige forhandling gjort gældende, at sagen ikke alene omhandler retten til skattefradrag, men også retten til børnetilskud.
- 32 Parlamentet har i duplikken og under den mundtlige forhandling gjort gældende, at G. Schwedler er afskåret fra at udvide sagens genstand på dette stadium af retsforhandlingerne.
- 33 Det bemærkes først, at Domstolen i dom af 7. maj 1986, Rihoux (52/85, Sml. s. 1555), har statueret, at for at muliggøre og fremme en mindelig bilæggelse af tvister mellem tjenestemænd og administrationen skal der være en vis sammenhæng mellem klagens genstand og stævningens genstand. Det fremgår imidlertid af sagens akter, bl.a. af den ansøgning, sagsøgeren den 6. november 1987 rettede til den pågældende generaldirektør, samt af den klage, han indgav den 12. januar 1988 til Europa-Parlamentets formand, at sagsøgeren i denne ansøgning og denne klage alene protesterede mod Europa-Parlamentets afslag på at indrømme ham skattefradrag for børn, over for hvem der består forsørgerpligt, men ikke krævede at få tildelt børnetilskud.
- 34 Dernæst fremgår det af Domstolens faste praksis (jfr. bl.a. dom af 7. maj 1986, Barcella m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, 191/84, Sml. s. 1541), i henhold til artiklerne 38, stk. 1, sammenholdt med artikel 42, stk. 2, i Domstolens procesreglement, der mutatis mutandis finder anvendelse på Retten, at søgsmålets genstand skal være angivet i stævningen, og at en påstand, som nedlægges første gang i replikken, ændrer stævningens oprindelige genstand og derfor må anses for en ny påstand, som følgelig må afvises. Det fremgår imidlertid af en gennemgang af G. Schwedlers stævning, at denne alene vedrørte Europa-Parlamentets afslag på at indrømme ham skattefradrag for et barn, over for hvem sagsøgeren påstod at have forsørgerpligt. Først i replikken udvidede og ændrede sagsøgeren sagens genstand, idet han her gjorde gældende, at søgsmålet også vedrørte tildeling af børnetilskud.

- 35 Det fremgår af det anførte, at sagsøgerens ovennævnte påstande må afvises fra realitetsbehandling. Der kan derfor ikke gives G. Schwedler medhold i det af ham rejste søgsmål.

Sagens omkostninger

- 36 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Femte Afdeling)

- 1) Sagsøgte frifindes.
- 2) Hver part bærer sine omkostninger.

Kirschner

Briët

Biancarelli

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 8. marts 1990.

H. Jung
Justitssekretær

H. Kirschner
Afdelingsformand